

Костичъ. Право е! Азъ го казахъ още когато се постаряхме да очистимъ язъика си отъ странни думи. Ный, най-отличнитъ, най-високитъ лица, демекъ цвѣтътъ на болгаритъ, нотабилитъ, бѣхме составили една учебна коммиссия за българския книжевень язъикъ, въ която решихме вмѣсто касиеринъ да казваме ковчезникъ, вмѣсто членъ — число, почему ако нѣкой нотабилъ е членъ на мѣстната аристокрация, то тогава на французкий езикъ би трѣбвало да се преведе: артикулъ на мѣстното благородническо съсловие.

Дончевъ (смѣе се). Ще ме уморишъ отъ смѣхъ, домнуль Костичъ!

Дяконътъ (усмихнатъ). За какво благородническо съсловие става дума?

Костичъ. Какъ така? Ами кога се освободи Болгаріята, нали ще имаме и ние както въ Англия два дома, отъ два чешитя: пърлументъ горній и долній. . . . Демекъ две государски кжщи, отъ които въ едната ще ходятъ лордувитъ и милордувитъ, а въ другата простацитъ и мужицитъ. . . . Затова, ний се погрижихме вече да бждатъ готови представителитъ за горния пърлументъ.

Дяконътъ (смѣе се). Така значи. А ние ще трѣбва да се погрижимъ да бждатъ готови простацитъ и мужицитъ. . . .

Дончевъ. Стай, брате, ето какъ ще ся изправя снакестиюната! Ако домнуль Петковъ а пробасва² предложението, ще ни каже утре своя кувънтъ.

Дяконътъ. Какво е това „кувънтъ“? Прощавайте, ала азъ съмъ отъ скоро тука и още помня добре езика си.

Дончевъ. Кувънтъ по влашки значи — дума. И така, утре, по това време, ще чакаме отговора. Сбогомъ! (Дяконътъ ги изпраща, следъ това бързо се връща и прибира сандъка, Венета изкача отъ тамъ и почва да чисти дрехитъ си отъ сламата).

Венета (смѣе се). Безъ малко щѣхъ да умра отъ смѣхъ задъ сандъка! Представямъ си какъ Дончевъ ще почне да ми разправя новата интрига за Христо, като дойде на вечеря у насъ! Имамъ канени гости днесъ, а азъ нищо не съмъ приготвила! (Тръгва, спира се). Горкиятъ Дончевъ — всѣки часъ ходи да разпитва какво наследство ми се пада да получа, когато вуйчо почине. . . . (Изведнажъ). Божичко! Трѣбва да бързамъ! Моля ви се, настоявайте предъ Христо, молете го да приеме това мѣсто! Азъ толкова го хвалихъ предъ владиката, че той наложи да го избератъ! Нека не отказва! (Склучва ржце за молба). За негово добро е! (Грабва маншона си). Сбогомъ господине! Разчитамъ на васъ! (Изхвърква навънъ, лека като птичка).

Дяконътъ (самъ, поклаща глава). Значи това била вдовицата Венета! Съвсемъ като младо момиче! Отдалечъ изглеж-

¹ Чакай, брате, ето какъ трѣбва да се изправи въпроса.

² Удобрява.